

Velikonoční výprava do Strážné 3. – 5. 4. 2015

„Chlapče, něco vám tam přece chybí, ne?“ podotýká poněkud zavalitější zákazník stojící ve frontě přede mnou a pokyne směrem ke stojanu s nějakou místní béčkovou pálenkou. „Měli ji v akci, tak co jsem měl dělat?“ pronese mírně zahořklým tónem a pokrčí rameny. Já mám v tu chvíli ale jiné starosti. Přemýšlím, zda mám všechno a snažím se rekapitulovat si trasu k chatě.

O jednu strastiplnou cestu (sestavající se z náhodného bloudění lesem a panického hledání značky) a dostaveníčko s močálem později potkávám na nespecifikovatelné silnici auto kočírované Lipem. Svět je prostě malý. Zatvrzele mu opakuji, že tahle silnice nikam nevede a že to přece vím - vždyť jsem od tamad' přišel! Po chvíli se ale ukáže, že se mýlím, a je to právě ta cesta vedoucí k chatě. Inu, musím si udržet tvář, a proto pokračuji svým směrem nazdařbůh dál. Však někam dojdu.

Nakonec všichni (osazenstvo Lipova auta, vlakaři z Olomouce pod vedením Jendy i má močálová maličkost) úspěšně dorazili k chatě. A čím to že jsme se nedokázali naskládat do jednoho auta? Byla to totiž výprava se Šotky a sešli jsme se v opravdu úctyhodném počtu 34 lidí (bylo by ale přinejmenším zajímavé vypracovat nějakou studii o spojitosti mezi faktem, že je výprava společná s holkama, a neočekávanou povinností mnoha našich členů jet hrabat listí k babičce)!

Jmenovitě tedy **Kája, Tade, Pája, Šotouš, Jenda, Matěj, Lipo, Já** (Upír), **Brácha, Tesil, Čaroděj a Vojta** za Ostnovce a **Modrásek, Hanka, Eliška, Pavlínka, Anička, Plameňák, Tvítí, Impík, Viking, Pingu, Lara, Emma, Lída, Ima, Anežka, Buřta, Rybička, Ďáblík, Alča, Elfi, Draski a Ami** (všem Šotkům, jejichž jména jsem zkomolil, se tímto omlouvám).

Následovalo tedy několik seznamovacích her, zajímavá byla například „jménová přestřelka přes plachtu“, která se ke konci zvrhla směrem „když tam půjde celý náš tým, s trochou štěstí si někdo z nás vzpomene na jméno toho našeho nebohého soupeře dřív než nás všechny vyzabíjí“.

Poté přišlo krátké zabydlování v chatě. Brzy jsme ale byli opět vyzváni ke shromáždění se venku a došlo na rozdělení do týmů na celovýpravovou etapovou hru – ta se nesla v duchu poznávání rozličných velikonočních tradic cizích zemí.

A hned přišla první etapa, a sice Švédská velikonoční tradice probíhající na škaredou středu – ochrana dětí před nájezdy zlých čarodějnic. Každý z týmů prohlásil jednoho ze svých členů dítětem a zbytek týmu se stal zlými čarodějnicemi. Následně bylo každé dítě přesunuto do jiného týmu. Úkolem týmů tedy bylo uhlídat cizí, ukradené dítě a zároveň zachránit své, unesené.

Po společné večeři se ještě na chvíli přenášíme ven zahrát několik kol hry na motiv „Masožravé zelí“, tentokrát v kabátě trpaslíků, čarodějnic a obrů, včetně varianty na týmy uniformních bytostí, kdy si bylo nutné ve zlomku vteřiny uvědomit, zda utíkat či nahánět soupeře.

Když padl poslední obr a utichl chechot čarodějnic, Lipo nás všechny shromáždil ve společenské místnosti a promítal se Projekt. Ano, ten Projekt s velkým P, o kterém všichni tak dlouze šuškali. Poslední výplod koprodukční činnosti mezi vedením Ostnovců a Šotků – krátký populárně naučný šot o kouření (převážně mezi mládeží) a situaci v ČR i ve světě s následující menší diskuzí.

Zatímco se další asi hodinu linuly z horní místnosti imaginární výstřely, smrtelné výkřiky a truchlení těch obyvatel městečka Palerma, jejichž blízké jim vzalo místní bratrstvo vrahů (či nekompetentí policie), v druhé společenské místnosti probíhal večerní program pro starší. Skrze asi osmici bravurně sehraných scének s talentovaným obsazením z obou oddílů bylo publiku prezentováno nějaké kontroverzní téma a na procvičení argumentačních schopností byli následně vybráni dva lidé, z nichž jeden měl dané téma obhajovat a druhý být proti. Cílem samozřejmě bylo přebít oponenta

argumenty a přetáhnou na svou stranu co největší část publika. Ukázalo se ovšem, že je poněkud obtížné oprostít se od svých běžně vyznávaných názorů a rozhodnout se pouze na základě argumentů a způsobu jejich předložení zúčastněnými stranami. Také bych rád připomněl jednu interaktivní scénku, kdy každý mohl tok děje přerušit zvoláním „STOP“ a nahradit jednoho z herců. Toho využilo několik odvážlivců, ať už za účelem morální nápravy situace či čistě zjištěného nasávání u baru.

A protože noc byla celkem mladá, ještě dlouho po doznění posledních argumentů jsme s pohledy upřenými do plápolajících plamenů hluboko v útrokách krbu probírali vše možné i nemožné.

A o to krutější bylo ráno dalšího dne, které přišlo nekompromisně brzy.

Brzy po nezbytné rozcvičce a snídani přichází další etapa celovýpravové hry – tentokrát z prostředí Anglie. Cílem účastníků bylo během daného časového limitu po jednom co nejvícekrát doběhnout na stanoviště osídlené jedním z vedoucích a odpovědět správně na jeho zákeřnou otázku. Nikdo si předem nemohl být jistý, z jakého oboru daná otázka bude; někdy šlo o otázky vědomostní, jindy zas naprosto absurdní. Schválně, kolik samohlásek najdete ve větě „Šel takhle jednou mozkožrout do cukrárny a objednal si želé?“

Po svačině přichází čas na historky – černé historky. Kdo by byl jen tužil jaký šílený příběh plný nedorozumění, naděje, zklamání a Rusů jde shrnout jedinou větou: „Nic neviděl, a proto se zabil.“

Teď se přenášíme do blízké budoucnosti, ledna roku 2037. Šílený vynálezce zasvětil celý svůj život úkolu vytvořit tu nejlahodnější čokoládu na světě. A to se mu skutečně podařilo, avšak chtěl čokoládovat příliš hluboko a chamtivě a jeho robotičtí mistři čokolády se vymkli kontrole. Vynálezce po sobě zanechal dopis na rozloučenou, psaný neznámým jazykem a je na odvážných skupinkách dobrodruhů, kteří bez náznaku strachu prozkoumávají zamořené trosky kdysi věhlasné čokoládovny a hledají jakékoliv indicie, díky nimž by zprávu dokázali rozluštit a následně našli místo, na kterém byla ta nejlahodnější čokoláda na světě ukryta.

Víte, jak slaví Velikonoce v Irsku? Pěkně šílenou taneční soutěží, kde hlavní cenou je velikonoční koláč. Další etapa byla uvedena kdysi virální šíleností „Harlem Shake“ v provedení vedení obou oddílů. Týmy účastníků dostaly za úkol připravit poutavou a zábavnou scénku a tu pak předvést před odbornou porotou. Sešly se scénky inovativní, propracované a veskrze surrealistické. Od několika interpretačních věrného tématu „teleshopping“ přes návod jak správně čistit lidský chrup až po několik hudebních vystoupení. Avšak trochu nám tu chyběla ikonická scénka s mužem zasypaným lavinou.

Padla tma a vzplály ohně. Tedy spíše, jen jeden oheň. Chladnou nocí se od něj linuly příjemné jazyky tepla, a po okolí tančily roztodivné stíny. A my všichni seděli kolem a vstřebávali atmosféru nadcházejícího jara. Zapělo se pár písní a uskutečnilo několik prazvláštních audiovizuálních kreseb – jedna, která vypráví životní příběh dvou krokodýlů, a druhá zase o nekonečné pouti jednoho rozverného oslíka světem.

A až poslední klapoty kopyt dozněly, každý z nás napsal na kousek papíru jednu věc, která se mu na uplynulém roce nelíbila. Toto fyzické zosobnění naší špatné vzpomínky jsme následně rituálně vhodili do ohně, a symbolicky tak ukončili rok minulý a vkročili do dalšího s čistým štítem.

A stejně jako noc předtím, dlouze jsme pozorovali vyhasínající uhlíky a za tlumeného hrdelního doprovodu hudebního motivu filmového Hobbita a jiných písní vykládali historky. Tradiční, které se u podobných ohňů říkají pokaždé, stejně tak jako nové, neomšelé.

Další den začíná jak jinak než rozcvičkou a snídání. A hned po ní přichází na řadu velká hra. Členové se rozdělí do skupinek po cca 4 lidech a hledají po chatě a v nejbližším okolí rozmístěné papírky

s úkoly/otázkami spojenými s velikonoční tematikou. Za úkol mají například vytvořit improvizovanou řehtačku, napsat úvahu na téma „Důležitost symbolů“ či vyjmenovat několik pokrmů z vařených vajíček. Za každý správně splněný úkol dostanou obrázek k nalepení na vlastní herní arch. Porotci byli ale poněkud přísní a hra se tak trochu protáhla.

Pak přišla bitva. V členitém terénu bylo rozmístěno na patnáct obrázků známých míst. Lid se opět rozdělil na několik menších skupin, jejichž cílem bylo během krátkého časového limitu rozpoznat co nejvíce míst. Ta byla samozřejmě chráněna vyčleněnou skupinou strážců, a tak podle klasických šiškovkových pravidel došlo k bitvě. Strážci měli 3 životy, útočníci se zase museli chodit nabíjet.

Taktika „usápem je“ byla zcela jistě záživná, ne však zrovna efektivní. Jestli mne paměť nešálí, nejlepší tým rozpoznal šest míst. A protože lid lačnil po krvi i nadále, proběhly ještě dvě kola klasických vyvražďovacích deathmatchů.

Nářky umírajících brzy nahradily píšťalky. Přišel čas na fotbal. Do hry se s překvapivým odhodláním zapojil skoro celý oddíl Šotků (a Kája), zatímco Ostnovci substituovaly brankové tyče. Hrál se dlouho, hrálo se tvrdě a fér, a góly padaly na obou stranách. Nakonec došlo na penalty, které snad skončily nerozhodně (zvláštní to úkaz).

A pak už jen předat chatu nevrlému správci a vyrazit vstříc domovům. Dle mého skromného názoru velice úspěšná výprava, nezbývá nám než s očekáváním vyhlížet nějakou další.